Ч. 137. Пятниця 20 червня (3 липня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Нове угорске правительство перед соймом. — Розлад серед угорскої опозиций. — З Балкану.)

На передвчерашнім засіданю угорского сойму серед загальної нетерпеливости відчитувано зо дві години внесеня і інтерпеляциї, що вплинули підчас перерви в соймових засіданях. Потім війшов новий кабінет. Правиця повитала єго окликами „Елієн!“, а лівиця іронічними окликами „Живіо!“ Коли війшов хорватский міністер Томасіч, відозвав ся голос: „Як сей сьміє показувати ся тутки! Перед 6 неділями зобидив угорску народність!“ Відчитано цісарскі рескрипти з номінациєю кабінету; лівиця перебивала читане окликами, особливо коли читано номінацию Томасіча. Потім ґр. Кин-Гедерварі виголосив програмову річ такого змісту, що стоїть на становиску угоди з 1867 р. Бесіду єго раз-враз перебивано гамором і окликами. — Опісля Фр. Кошут пояснив становиско сторонництва независимих. Сторонництво єго — каже — остає до сего правительства так само в опозициї, як до кождого иншого, котре опирає ся на законах з р. 1867. Бесідник заперечує поголоскам, мов би єго сторонництво покинуло своє дотеперішне становиско і зрекло ся своїх домагань. Сторонництво хотіло лише найти вихід з безбуджетного стану і длятого приняло до відомости заяву ґр. Кина, що він обовязує ся войскові предложеня взяти назад. Однако сторонництво буде рішучо противити ся всякому підвисшеню рекрутів, коли не наступлять заразом національні уступки. По кількох промовах п. Барабаш зажадав відрочення дискусиї до слідуючого дня, з чим президент палати згодив ся. Ґр. Кин вніс проєкт квотового закона; передано фінансовій комісиї. Міністер гонведів передав палаті проєкт в справі контингенту рекрутів на рік 1903 в тім самім числі, що минувшого року; проєкт відослано до комісиї войскової. На тім закінчено засідане.

Сторонництво Кошута радило в понеділок над тим, як поступати ві второк в соймі по заяві президента міністрів. Відзивали ся голоси, що сторонництво повинно виступити в як найострійшім тоні, особливо з причини номінациї Томасіча. Президент міністрів — говорено — повинен приобіцяти, що при віднові войскового закона заспокоєні будуть національні домаганя Мадярів. Вчера вечером зібрало ся сторонництво знов на нараду. Кошут Юшт і Комять промовляли в згідливім дусі, за те кількох иньших бесідників заявило ся за дальшою безусловною опозициєю. Наслідком острої ріжниці гадок Кошут і кількох инших опустили нараду. Потім проводив дальше Барабаш. Промовляно за дальшою обструкциєю. Кошут і Комять зрекли ся проводу; а крім того заявив Кошут, що найшовши ся в суперечности з гадкою сторонництва і краю, усуває ся з політичного житя. Збори постановили не приняти єго заяви і просити Кошута, щоби задержав провід сторонництва. Вкінци на внесенє Барабаша відложено дальшу нараду на нинішний день.

Болгарска аґенция телеґрафічна оголошує, що поголоски о мобілізациї кількох дивізий суть цілком безосновні, а розпускають їх люди злої волі. В дійстности справа так стоїть: В наслідок великого числа утікачів з Туреччини, що викликує огірчене і дало причину до творення ворохобничих відділів над границею, постановлено покликати в приграничних місцевостях резервові відділи для скріпленя граничної сторожи. — Після вістий, які одержано в Константинополи, в Болгариї має бути дуже воєнний настрій. Деякі рішаючі круги гадають, що найліпшою розвязкою балканьского питаня було би то, коли-б Туреччина виповіла Болгариї війну. По Константинополи вже від кількох днів ходять чутки про воєнні приготовленя Болгариї. Однако рішаючі політичві круги гадають, що Болгария не дасть ся пірвати до оружия і що на случай, коли-б навіть побідила, не буде мати ніякої користи з того ні для себе ні для Македонії. — „Новоє Время“ в дописи з Софії подає розмову з болгарским президентом міністрів о теперішнім положеню в Македонії. Президент міністрів назвав положенє в вілєті адриянопольскім

---

23)

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З англійского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

Був вересень, коли Юрий повернув до Анґлії. Він перебув кілька тижднів в Вічфорді, а єго занятє, яке виявляв для політичних і місцевих відносин, робило полковникови Оствальдови велику радість і вдоволенє.

— Юрий немов би змінив ся — говорив старий полковник до своїх приятелів і знакомих. — Покинув всї свої артистичні примхи і хоче заняти ся практичними сторонами житя. Я не бачу ніякої перепони, аби він колись не мав бути вибраний послом з нашого округа.

І аби сказати правду, Юрий був того самого погляду.

При кінци падолиста мусів Юрий бути в Льондоні, більше в справах стрия як своїх власних і єму не конче було мило в тій сумній і слотливій порі сидіти в місті. Він заєдно тужив за синим небом, пожовклим листєм, сьвіжим запахом землі. Виглядало дійстно, немов би єго любов до села стала пристрастию у него. Найбільшим нещастєм по вдачи було то, що він не умів нічого робити на половину і він полюбив тепер сільске житє, так, як колись любив місто, в пересьвідченю, що то єсть одиноке житє, яке єму відповідає і з котрим не можна порівнати нічого в сьвіті.

Він чув себе в Льондоні не своїм, не лише тому, що окруженє і ті сірі ряди домів не сподобались єму, лише тому, що по однім чи двох днях прийшла єму охота ходити тими улицями, котрими колись проходжував ся з Джессию і відвідувати місця, де нераз разом пробували. Та охота була сильнійша як він, хоч він сам погорджував собою, що був так слабий. На що — так питав сам себе з огірченєм — мав він викликувати в своїй памяти спомини і образи, які на єго погляд вязали ся на віки з невірностию, зрадою і злобою женщини? Він ненавидів єї і ненавидів сам спомин на свою давну любов до неї. А однако — закидаючи собі все то з гнївом — ішов все там, де любила ходити Джессі, заглядав у вікна поганих домів в Міль Стріт, оглядав кождого прихожого з укритою надією в серци, що колись стрітить ту „ледащицю,“ як він єї називав, котра затроїла ціле єго житє.

Що би він зробив, коли-б єї знов побачив, він сам добре не знав. Часом гадав, що мусів би кинути ся на неї і покарати єї за невірність супротив него; то знов уявляв собі, що перейшов би по при неї з холодним, згірдним поглядом, або — але то переважно у снї — видавалось єму, що обіймає єї пристрастно, цілує єї хороші уста і прощає їй без слова докору ціле то нещастє і біль, який она єму завдала. Але чи він згадував про неї сяк чи так — одно було певне — що она ніколи не сходила з єго гадки. Він мусів все а все про неї думати.

— Сюди вже ніколи не зайду — говорив до себе самого, ідучи в пригноблену бічною уличкою коло Майль Енд Ред.

— До чого то доведе? Я одурію, коли не буду на себе уважати.

З опущеною головою, вдивившись в землю, ішов дальше. Єго томило ходити тими поганими уличками, томило єго заглядати в ті помарнілі, худі лиця, аби відкрити то лице, якого — як він сьвято перед собою присягав — не хотів би був ніколи побачити.

І коли він так ішов, не уважаючи, куди, опинив ся наraз посеред уличного збіговища. Обудженого з задуми єго насильно попихано і штовхано з усіх сторін, аж вкінци стиснено в самій середині товпи, так що він найшов ся поміж якоюсь грубою бабою з великим кошем і купчиком, між тим як за ним стануло кількох учеників з свиставками в устах і кілька обдертих фабричних дівчат. Він не міг рушити ся з місця і мусів мимохіть прислухувати ся, що діє ся. З невдоволенєм замітив, що товпа окружила візок, з котрого уличний проповідник промовляв до людий.

Спершу не зважав на него Оствальд. Але відтак видав ся єму наraз голос проповідника дуже знакомий і він з зачудованєм обернув ся та поглянув на чоловіка, що промовляв до товпи. Стояча недалеко ґазова ліхтарня кидала

просто безвихідним. Войскові і цивільні власти турецкі під покривкою поборювання членів македоньского комітету переслідують мирне населене болгарске і просто примушують его утїкати в гори або до Болгариї. Крім того Турки громадять на болгарскій граници артилерию і кавалерию, а на запитане болгарского правительства, що то має значити, відповіло правительство турецке, що нічого о тім не знає. Президент міністрів гадає, що Болгария при помочи окружника зуміє звернути увагу держав на поведене Туреччини.

Новинки.

Львів дня 2 го липня 1903.

— **Іменованя.** В статусї II держ. зелїзниць титул інспектора одержав Йосиф Ганїнчак у Львові. В статусї IV титул ст. ревідента одержав Ал. Добряньский в Станиславові; до VIII кл. авансували: Корнило Левицкий в Микуличині, Ант. Явецкий у Відни, Дмитро Влад в Черніївцях, Мих. Чехович в Райчи; до IX кл.: Вол. Заруцкий в Руді, Яросл. Пачовский в Бібрцї, Ів. Гулевич в Любінцях. Дмитро Лукашевич в Коростятинї, Стеф. Словицкий в Коломиї, Люд. Кобиляньский в Ряшеві, Модест Левицкий в Гадікфальві. В статусї V до VIII кл. авансували: Клим. Левиньский, Андр. Мокрицкий.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Баденї обіймає урядоване завтра дня 3 с. м. о 10-ій годинї рано. Впровадить в урядоване п. Маршалка Є. Е. п. Намістник ґр. А. Потоцкий. По відбраню присяги в присутности цїлого Видїлу краєвого відбуде ся представлене урядників в великій сали Унії люблиньскої в соймовім будинку.

— **Ботанїчний огород** при університетї львівскім устроїв в великій своїй склярнї виставу рідших і під взглядом науковим важнїйших ростин заграничних, які можна оглядати безплатно, а то в звичайних днях від години 8—12 перед полуднем і від 2—6 по полудни, а в сьвята від години 8—12 перед полуднем.

— **З львівского університету.** Ректором університету вибрано на р. 1903/4 кс. дра Фіялка.— Деканом фільософічного виділу вибрано дра Алекс. Колессу.

— **Огонь.** В Лисиницях за личаківскою рогаткою вибух вчера перед полуднем великий огонь. Займила ся шопа на обійстю селянина Василя Підгірного, а від неї стала горіти стайня. З рогатки дано телефоном знати міскій сторожі пожарній, а та виїхала зараз на місце огню і угасила его при помочи вертаючої з вправ шкадрони гузарів.

— **Самоубийство.** При ул. Декерта ч. 24 отроїла ся вчера в полудне Мария Байдова, жінка магазинера лїт 43. Стация ратункова відвезла самоубийницю непритомну до шпиталю, де она в годину опісля померла. Слїдство показало, що причиною самоубийства було налогове піяньство. Байдова в послїдних часах дуже запивала ся, а чоловік еї, Йосиф Байда, мусїв в наслїдок того розвести ся з нею і взяв з собою шестилїтну донечку. Байдова приходила часто до мужа і просила его, щоби він погодив ся з нею і знову разом мешкав, але муж жадав, щоби она насамперед перестала пити, а она тоді грозила ему, що отроїть ся. Через цїлий червень не показувала ся, аж вчера в полудне зʼявила ся, а не заставши мужа дома, зажадала, щоби їй привели донечку, бо хоче з дитиною попращати ся. Коли дитина прийшла, она довго пестила еї, попращала ся з нею, а відтак вийшовши на коритар, випила фляшку карболевого квасу. Відтак вернула ще о власних силах до хати і аж там впала непритомна.

— **Зі Стрия** доносять, що Стрий вилив на простори сїл Стригапцї, Ходовичі і Верчани. Шкоди значні. Загрожені особливо Ходовичі, де вода підмулює село. Поміч скоро потрібна.

— **Нещасна пригода.** При будові жидівскої стайнї в Городку к. Львова приключило ся в понедїлок нещастє, котрого жертвою стали 2 селяни. Стайню будував Анбрух Борис і наймив собі до помочи 2 селян. Коли в понедїлок підношено зруб стайнї, упало кілька бальків на одного з робітників Ілька Ходака, батька 6 дїтий і убили его на місци. Другий з робітників вийшов з сеї пригоди цїлий, але трохи потовк ся. В чоботї помершого Ілька найдено 19 злр. 20 кр. Бідний хотїв заокруглити свій капітал до 20 злр. і другого дня мав вертати до своїх на село.

— **Важна відозва.** Недавно появила ся була в часописях звістка, що грибовицка філія Руского тов. педаґоґічного наміряє утворити у Львові бурсу для селяньских хлопців, котрі по укінченю одно- або двокласової народної школи не мають спромоги відповідно приготовити ся до шкіл середних. Що така бурса єсть у Львові потрібна, потвердять се інтересовані батьки, наколи надішлють на руки підписаного численні зголошеня своїх синів до проектованої бурси найпізнїйше до 25 липня с. р. Вп. Отці дух. і п. учителї зволять ласкаво заняти ся винайденем талановитих хлопців межи сельскою дїтворою і спонукають батьків до відданя їх на науку до Львова. Услівя принятя будуть оголошені пізнїйше. Тепер лише можемо заявити, що будуть они менше-більше такі як в ґімназияльній бурсї Товариства педаґоґічного. — *І. Чиж,* управитель школи в Клепарові, п. Львів.

— **Людовий концерт в Станиславові.** Заходами філії тов. „Просьвіти“ в Станиславові відбуде ся в недїлю дня 5 с. м. в сали театральній „Монюшка“ „Людовий концерт“ в честь Тараса Шевченка в 42 роковини его смерти з отсею проґрамою: 1) Вступне слово. 2) „Вулиця“ Ф. Колесси, відсьпіває міш. хор міщан із Мариямполя. 3) „В сьвіт за очи“ Б. Лепкого, виголосить п. М. Я. 4) Сьпів козарлюги-лїрника, сольо басове, відсьпіває Вп. П. Чайківский при акомп. лїри. 5) Скіоптікон, всїлякі сьвітляні образи з поясненями. 6) Бесїда просьвітно економічна Вп. О. Р. Бариша. 7) „Пливе човен“ М. Кицика, відсьпіває міш. хор міщан із Мариямполя. 8) „Ще не вмерла“ В. Маслияка, виголосить п. М. Я. 9) „Прольоґ“ д-ра Ів. Франка, виголосить Вп. Р. Сірецкий. — Початок о 5 годинї з полудня. — Цїни місць вельми низкі.

— **Зїзд лїкарів** відбув ся в недїлю у Львові при участи около 150 лїкарів переважно споза Львова. Всї бесїдники представляли положене лїкарів в сумнїм сьвітлї. Вкінци ухвалено резолюциї: 1) Зїзд лїкарів узнає потребу загальної орґанїзациї, яка лучила би всїх лїкарів в краю і взиває всїх товаришів, аби вписали ся до „Товариства Самопомочи лїкарів Галичини, Буковини і Шлезка“. 2) Зїзд признає відповідними зміни статута Товариства Самопомочи, предложені орґанїзацийною комісиєю в порозуміню з видїлом Товариства Самопомочи. 3) На внесене проф. Кадия зїзд ухвалює, що уважає обовязком товариской солїдарности, аби всї товариші приступили до Самопомочи, а тих лїкарів, що ухилили би ся від орґанїзациї, уважає такими, що ломлять заводову солїдарність і відмовляє ся їм товариских прав. Вкінци ухвалено вибрати виконний комітет і видавати заводову часопись. До виконного комітету війшли між иншими: др Евген Озаркевич і др. Сельский, а до редакцийного комітету: др. Евг. Озаркевич.

— **Повінь.** З Перемишля доносять, що плесо води в Сянї значно піднесло ся наслїдком дощів, що падуть від кількох днїв. Велик небезпечність грозить селу Вильче під Перемишлем, бо там береги ріки низькі і вода може кождої хвилї затопити цїле село. Коло Ярослава повінь залила береги і вода огорнула коршму, в якій забавляло ся кількох людий. Коли они хотїли вийти з коршми до дому, мусїли брести по пояс в водї і ледви спасли своє жите.

жовтаве сьвітло на блїде лице і чорне як крук волосє бесїдника; его темні очи блищали страшно, як у божевільного; Юрий видивив ся на него, его грудь важко піднимала ся: проповідником був старий ворог, Стефан Ер.

— Побожний облудник! — крикнув так голосно і люто, що стоячі довкола него мужчини і жінки оглянули ся на него і хтось з них візвав его не конче вічливо, аби мовчав. Він замовк не задля того упімнення, лише тому, що якісь фізичні познаки велїли ему поводити ся спокійно. Шум в голові, голосне бите серця, заголомшене, на які часом терпів, проявили ся тепер з такою силою, що то аж занепокоїло его. На всякий спосіб мусїв старати ся, аби задержати тілько сьвідомости, щоби знати, що з ним дїє ся. Він вірив, що той Ер взяв ему его Джессю і може знає, де она жиє. Він мусїв виждати, перебити ся крізь товпу і відтак підглянути, де той чоловік мешкає. Холоднокровність і хитрість може доведуть до цїли, де сила і напрасність не мали успіху.

Він скреготав зубами, коли почув, як той чоловік, котрого він ненавидїв, розводив ся пустими словами над смертию, пеклом і грїхом. Ему видавало ся безчещенем, що Стефан Ер сьмів говорити о таких річах, а однако коли би був менше упереджений до него, був би почув в голосї загорілого Стефана звук найглубшого пересьвідченя. Огонь, одушевлене пробивали ся з тої проповіди, яка дуже ріжнила ся від звичайних таких уличних бесїд.

Оствальд чув лиш високопарне закінченє еї і не найшов в нїм нїякої гарнїйшої прикмети. Він присував ся чим раз близше до візка, але старав ся укрити ся, бо не хотїв, аби Стефан пізнав его вже тепер. Нагле задержав ся як вкопаний. Імя, яке так бажав почути, вийшло несподївано з уст Стефана.

— Деякі з вас знали Джессю Армстронґ — говорив він. — Перед якими двома лїтами покинула она серед найсумнїйших обставин ту околицю. Ми найшли еї і робили всьо, що було в наших силах, аби спасти еї душу. Тепер називаємо еї „щаслива Джессі“. Она тут, аби сама сказала про себе слово і аби оповіла вам, яка великаньска ріжниця лежить межи тамтим минулим часом а теперішним. Ходи, Джессю — щаслива Джессю — ходи і покажи людям, яка ти щаслива тепер, коли твоя душа спасена.

Він зігнув ся, немов би говорив ще до когось на возї. Здержуючи віддих і пхаючи ся насильно наперед, впялив Юрий Оствальд очи на темну, закутану стать, котру саме тепер побачив коло Стефана. Чи то можливе, аби то була Джессі? На всякий спосіб була то женщина.

Стефан помагає женщинї підняти ся; Юриеви видавало ся, немов би він насильно тягнув еї і висунув наперед воза. Она похилила ся, як би хотїла упасти, але Ер вхопив еї і піддержав раменем, а рівночасно лївою рукою стягнув з еї голови чорну капузу, що закривала еї лице. Товпа здержувала віддих. Юрий легко скрикнув. Так, то була Джессі, що там стояла — блїда як смерть, змарнїла, з запаленими очима, з вінцем русявих кучерів, що при сьвітлї лїхтарнї сияли як вінець якої сьвятої. Еї лице дивно змінило ся. На нїм проявляло ся одушевлене, побожність, але не було може лиця, котре заслугувало би менше на слово „щаслива“ як еї лице. „Щаслива Джессі?“

Та женщина з блїдим як смерть, помарнїлим лицем, з тими блискучими очима божевільної не могла бути в нїякий спосіб щасливою!

На превелике і прикре зачудоване Юрия Оствальда почала она говорити, спершу слабим і хрипким голосом, котрий чим раз ставав сильнїйшим. Еї слова видались ему як хоробливе маячене недужої, але він витолкував собі, що так вивчив еї Стефан Ер. Тимчасом що-до того помилив ся; то, що Джессі говорила, ішло з еї серця, з серця — що роздерте пригадкою на свою недолю — облило ся кровію.

— О братя і сестри — почала она — ви мусїли мене добре знати, коли я ще тут в Міль Стріт мешкала і знаєте, яким нужденим, бідним сотворінем я тодї була, все готова покинути роботу і бігти за своїми приємностями, не гадаючи о бабцї, що прецї виховувала мене і всьо для мене робила. А однако не була я щасливою. Я дуже часто плакала.

— **З угорскої Руси.** Як пише пештеньска руска часопись „Неділя“, руске духовеньство округа довжаньского внесло прошене до епископа в Мукачеві, щоби він ввів в Угорщині рускі монахині і щоби повірив їм веденє інститута сиріт по „півцеучителях“ (дякоучителях) в Ужгороді (Унґварі). — З тоїж часописи довідуємось, що в днях 9, 10 і 11 червни Чин Василия Вел. в Угорщині відбув свій щотрирічний собор в маріяповчаньскім монастири під проводом почетного протоєрея, унґварского каноніка Еман. Фегейра яко епископского комісаря. Собор, по полагодженю ріжних важних справ (яких, „Неділя“ не подає) вибрав протоігуменом вже по раз осьмий одноголосно о. Інокентия Левканича, совітника консисторий мукачівскої, пряшівскої і самошуйварскої, а відтак вибрав ігуменів до Василиянских монастирів в Угорщині. Тих монастирів є вісім: мукачівский, маріяповчаньский, боронявский, мстичівский, березницкий, краснобрідский, гори буківскої і биксадский.

ТЕЛЄГРАМИ.

Відень 2 липня. Wiener Ztg. оповіщує відручне письмо Цісаря до дра Кербера, установляюче відношенє квоти для Австриї на 66·46%, для Угоршини на 33·3.

Будапешт 2 липня. Pester Lloyd дуже остро ганить опозицию з причини єї поведеня в парляменті.

Черивці 2 липня. При вчерашнім доповняючім виборі до буковиньского сойму з більшої посілости вибрано православного крилошанина Дионізия Бежана.

Новий Йорк 2 липня. В копальні вугля в Гарні лучила ся вчера страшна експльозия. Засипаних єсть 248 гірників. Добуто вже 48 трупів і слаба надія на виратоване прочих засипаних.

Льондон 2 липня. Анґлійске міністерство війни оповіщує депешу, після котрої Абісинці мали цілком розбити войско шаленого мулли в краю Сомалів. Цілий табор попав в руки побідників.

Надіслане.

Оповіщенє

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

— **„Зарваницю“**, леґенди В. Щурата (друге виданє) можна купувати і замовляти лиш в „Книгарни Ставропигийскій“ по 20 сот. за примірник (з почтовою пересилкою 25 сот.)

А відтак, братя і сетри, я забула на себе, на свої обовязки, на Бога і утікла — як богато з вас знає — з одним, котрий казав, що ожeнить ся зі мною — з одним паном..

Она заклопотана перестала: хтось псикнув і дав ся чути голос проклону. Стефан нахилив ся до неї і щось шепнув їй до уха; она усьміхнула ся до него без страху — добрим, дитинячим усьміхом і почала дальше:

— Дедді Троттер умер з причини моєї утечи. Я его замордувала, так як мордують звичайні злочинцї. Я допустила до того, що він умер з голоду. Ах я найгірша з найгірших, для мене нема досить ганьблячої назви. Яким би не був злим котрий-небудь з вас, то певне ні оден не єсть гірший від мене. Я жила безбожно — жила в грісї і ганьбі — а все таки я спасена і щаслива — цілий день щаслива, бо мої гріхи відпокутувані. Ходіть же братя і сестри і станьте щасливими, так як бідна Джессі єсть щаслива — що цїлий день співає.

І немов пірвана надміром щастя затягнула якийсь торжественний псалом, котрий сейчас Стефан підхопив. Пісня, як видко було, була звістна, бо дехто з товпи почав єї співати разом з Джессею і Стефаном. Між тим Юрий перепхав ся аж до воза. Єго очи нї на хвилю не відвертали ся від Джессиного лиця. Єму то лице видало ся сумним — немов би на нїм застила недоля і біль — а однако з уст тої женщини добували ся торжественні звуки, які звучали в ушах Юрия як страшний глум.

Коли спів скінчив ся, був він так близько Джессі, що міг доторкнути єї рамени. Она живо обернула ся і скрикнула з жахом. Лице Юрия було аж сїре, в очах горів дикий огонь і она затремтїла від того погляду, в котрім вичитала ненависть і шалений гнів.

— Ти говориш неправду — відозвав ся він — і знаєш о тім, що неправду говориш, бо ти не є щаслива і не можеш нею нїколи бути, бо й я нїколи не можу бути щасливий. Чи ти гадаєш, що такими публичними виступами зможеш направити кривду, яку ти менї зробила? На то треба чогось більше, як кілька пустих слів!

Єго слова не всї окружаючі їх зрозуміли і не добре чули, але він мусїв чим скорше утїкати, аби не виставити ся на побої. Бо Джессю добре знали і любили єї, а єї зізнаня були для товпи цїкаві. Не менше займавим було для окружаючих і то, що Джессине лице при словах чужого пана побілїло як стїна і що она захитала ся і була би упала, коли-б єї не був спіймав в свої обійми Стефан. Джессі зімлїла і лежала без памяти довгий час, коли вже чужого вілізливця виперто на другу улицю.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).